

[Door J.J. Cremer, handschrift in de Koninklijke bibliotheek Den Haag.]

Aan mijne lieve moeder op den 28sten december 1847.

Nog nooit zoo ver ik weet,
Heb ik een dag bezongen,
Voor 't moederlievend kroost
Een dag van meer gewigt.

Voor achtenveertig jaar
Toch werdt g'aan 't niet ontwongen.
Aanschouwdet moeder gij,
Voor 't eerst 't levenslicht.

Wij kind'ren zijn 't aan u
Aan u, naast God verschuldigd
Gij pleegd' en koesterd' ons
Van onzen vroegsten stond.
Nooit werd door eenig lied
Uw lof naar eisch gehuldigd
Ik ding niet naar den prijs
Dien 'k zeker nimmer vond.

Een rugblik in 't verleên
Stelt zeker u voor oogen,
Een reeks van vreugd en smart,
't welk door Gods alvermogen
Gewisseld werd. Reeds vroeg
Hadt gij geen moeder meer
Geen moeder, zoo als wij,
Zoo edel, braaf en teer,
Die 't heil van u haar kind,

Als 't hoogst geluk begeerd.
U liefdrijk was op zij
En u het goede keerde
Die na volbragten taak
U vriendlijk gaf de hand,
En steeds met raad en daad
Wou scherpen uw verstand.
Toch – werd voor dit gemis
Vergoeding u geschonken.

De liefde van een vrouw
Wier deugden schitterend blonken
Hield u aan haar geboeid
Met onverbreekbare band.
En minzaam reikte z'u,
Op 't levenspad de hand. –
Hier zelfs, op 't oud kasteel,
Toen anders dan op heden,
Begon uw levensreis,
Meest vrolijk en tevreden
Gewisseld ook door leed
Of kommervolle nacht,
Toen ieder weenend zelfs
U te verliezen dacht.
Maar neen. Gij bleef gespaard
Daar God die albehoeder
U later schenken wou
De lieve naam van moeder
En thans uw dankbaar kroost,
Dat vrolijk is te saam,
Vergunt om dierbare u

Te noemen bij dien naam. –
En nu, na jaren lang
Is 't oord en zijn die dreven
Waar g'uwe kindsheid sleet
Aan u, van God, gegeven,
Wel anders dan voorheen
Want, die u minde teer,
Die vrouw u lief en waard,
Is nu, hélaas, niet meer
Maar toch blik nog haar oog
Vol lief op u ter neder.
En eenmaal na den strijd
Ziet gij bij God haar weder.

Doch op deez dag van vreugd,
Waartoe deez toon geslagen?
Ons past de vrolijkheid,
In stée van droevig klagen;
Wat zij wier feest het is
Blikt vriendlijk wel te pas.
Hoewel zulks menig jaar,
Vóór dezen, niet zoo was.-

Ja, dierbre beste vrouw,
De zomer van uw leven
Schenke u nog menig dag
Van blijdschap in deez dreven;

Dan – breekt het najaar aan
Met al zijn schoone kleuren
Het biede u ruikers, staâg

Vol lieflijke geuren,
En oogst dan ook de vrucht
Der zorgen ons besteed
Tot dat gij 't laatste seizoen
Den winter binnentreedt. –
Wij willen in dat perk
Ook vreugde voor u vragen
Een kalme wintertijd,
Met hel'dre blijde dagen.

Zoo breekt in 't eind, voor u
Een' nieuwe lente ook aan,
Een schoonre dan op aard,
Van leed of rouw ontdaan;
Een eindeloos verschiet,
Een baan vol zaligheden
Ligt vriendlijk voor u vast,
Om vrolijk te betreden,
Maar 't is de vuurge bée
Van 't kroost u lief en waard:
Blijf lang, door Godesgunst,
Nog voor dat kroost gespraard.

4
Aan mijne lieve Moeder
op des 28ste December 1847.

Nog nooit zoo over ik sneek,
Heb ik een dag bezongen,
Voor 't moederlievend kruost,
Een dag van meer gericht,
Voor achtenveertig jaar,
Toek werd't g'aan 't niet ontvongen,
Aanschouwdet Moeder gij,
Voor 't eerst het levens licht.
Wij kinderen zijn 't aan U
Aan U, naast God verschuldige
Gij pleegd' en kaesterd' ons
Van onsen vroegsten stonde.
Nooit overd door eenig lied
Uw lof naar eisch gehuldige
Ik ding niet naar den prijs
Daan 't zeter nimmer vond.

En rugblik in 't verleen
Stelt zeker U voor oogen,
En reeks van vrenge en smart,
Welk door Gods alvermogen,
Gemijeld werd. Reeds roeg
Hadt gy geen Moeder meer
Geen Moeder, zoo als wij,
Zoo edel, braaf en tier,
Die 't heil van U haer kind,
Als 't hoogst geluk begeerde,
U liefdrift was op zij
En U het goede heerde.
Dit na volbragten taak
U vriendlyk gaf de hand,
En steeds met raad en daad
Wou scherp en verstand.
Toch — werd voor d'k gemis
Vergeding U geachtent.

5

De liefde van een' vrouw,
Wier deugden schitterend blonken,
Gleid u aan haar geboeid
Met onverbreekten band,
En minzaam reekte z' u
Op 't levenspad de hand. -
Hier zelfs, op 't oud kasteel,
Toen anders dan op heden,
Begon uw levensreis
Meest vrolijk en terreden
Gewisseld ook door leed
Of kommervolle nacht,
Toen ieder meenend zelfs
U te verliezen dacht.
Maar neen Gij bleeft gespaard
Daar God die Albehveder
U later schenken wou
De lieve naam van Moeder
En thans uw dankbaar kroost,

Dat vrolijk is te saam,
Verquint om dierbare U
Te noemen bij dijn naam. —
En nu, na jaren lang
Is 't oord en zijn die dreven
Waar g'ure kindsheid sleet
Aan U, van God, gegeven,
Wel anders dan voorheen
Want, die U minde teer,
Die vrouw U lief en waard,
Is nu, he'laas! niet meer
Maar toch blickt nog haar oog
Vol liefde op U ter neder.
En eenmaal na den strijd
Ziet zij bij God haar meder.
Doch op dees dag van vreugd,
Waartoe dees loon geslagen!
Ons past de vrolijkheid,

In steu van droevig klagen;
Want zij vier feest het is
Blijkt vriendlijk snel te pas,
Hemel zulks menig jaar,
Voor deren, niet zoo ras. —

Ja! dierbre beste Kous,
De zomer van uw leven
Schenke U nog menig dag
Van blijdschap in deez dreven;
Dan breekt het najaar aan
Met al zijn schoone kleuren
Het biede U rikers, strog
Vol lieffelijke geuren,
En oogst dan ook de vrucht
Der zorgen ons besteed
Tot dat gij 't laatst seizoen
Den winter binnentreedt. —
Wij willen in dat perk
Ook reugde voor U vragen

En kalme wintertijd,
Met heldre blijde dagen.

Zoo breekt in 't eind, voor U
En' nieuwe lente ook aan,
En schoonre dan op aard,
Van leed of rouw ontdaan;
En eindeloos verschiet,
En baan vol zaligheden
Ligt vriendlijk voor Uw voet,
Om vrolijk te betreden,
Maar 't is de murge bij
Van 't kroost wief en waard:
Blijf lang, door Gadesgunst,
Nog voor dat kroost gespaard.
